

alle. Og skønt man prøver på at glemme det, var det altså lige inden sommerferien. Men sagen er, at nu er vi altså kommet dertil, hvor den er blevet indskrevet i Amsterdamtraktaten, og hvor den ikke mere bare er mellemstatslig, men bliver flyttet over til at være overnational, sådan at EU skal bestemme.

Jamen det er ikke helt rigtigt, siger man så, for Danmark har fået en lille bitte protokol, hvori der står, at det må vi godt vente en lille bitte smule med, når bare vi ender med at gøre, som de andre siger.

Vorherrebevares! Det er det eneste, man kan sige til det. Og den eneste måde, vi kan slippe ud af det uføre på, er ved et klart nej.

Men hvad er det så, I vil gøre, er der flere, der har spurgt. I står bare dér og siger nej, nej, nej, men hvad er det så, I vil?

Vi vil gerne være med til bekæmpe svig, og vi vil også gerne være med til at få et ordentligt miljø. Men hvordan bekæmper man svig i forbindelse med de store fonde, hvad enten det er strukturfonde, landbrugsfonde eller samhörighedsfonde? Hvordan bekæmper man det? Gør man det ved at indføre yderligere kontrolforanstaltninger, således at der kommer endnu flere små smuthuller, og ved at tage nogle nye lande med ind, som i øvrigt er eksperter i den slags?

Nej, den eneste måde at sikre bekæmpelse af svig på i forbindelse med EU-midler er ved at fjerne de store kasser, som kun er til brug for en omfordeling mellem nationer og befolkningsgrupper.

Fremskridtspartiet er i det hele taget modstander af den måde, man har opbygget hele landbrugspolitikken på, og vi er de største tilhængere af Verdenshandelsorganisationen, WTO. Det er måden at gøre det på: frihandel. Og det kan landmændene her i landet godt tåle, for enhver god landmand vil klare sig og tilmed klare sig godt, men der er – og det indrømmer jeg – nogle, der vil bryde sammen på det. Men det er måske også velfortjent, for hvis den eneste måde, som en landmand kan klare sig på, er ved at stikke sugerøret ned i en EU-lomme, så er det ikke en landmand, der har respekt for sig selv, og så er landbruget blevet en sugemekanisme og landmændene sociale tilfælde, der tilfældigvis bor på landet, og det er ikke danske landmænd værdigt.

Derfor vil Fremskridtspartiet gerne have Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, og vi vil gerne være med til at få opbygget en økonomisk dynamo i Europa, som kan trække de nye

frie demokratier op på et niveau, hvor de har råd til at klare deres egne sociale og strukturelle problemer, men ikke, hvis de blot skal stikke sugerøret i kassen og sige: Venner, hit med pengene! For det er ikke en respektabel måde at invitere nye medlemmer ind i et samarbejde på.

Vi vil med andre ord heller ikke gå med til SF's fine idé, og derfor er jeg glad for, at hr. Holger K Nielsen endelig fik svaret på mit spørgsmål, for vi går ikke med til, at man, når nej er kommet, bare stiller en lille protokol op, hvori der står, at Danmark vil have lov til at vente lidt med noget af det og så i øvrigt gerne vil have lidt mere miljø på sigt. Vås!

Lad os nu tage og tænke som fornuftige mennesker, der kan se, at det her er et spørgsmål om at få god økonomi ikke blot i Danmark, men i hele Europa, og ikke kun i EU-området, men i hele Europa. Og derfor skal vi kæmpe videre for, at når nej til Amsterdam er kommet i hus, så findes Amsterdamtraktaten ikke længere, og så må vi sende de 15 stats- og udenrigsministre tilbage til forhandlingsbordet og sige til dem: Fint venner, hvordan får vi nu lavet noget effektivt, som kan dække hele det demokratiske Europa i et frihandelsområde med åbenhed og nærhed, og som vil være til glæde for alle borgere i Europa? Det er den måde, det kan gøres på, og ikke med det papiromsvøb, vi indtil nu har set.

Keld Albrechtsen (EL):

Summa summarum: Når man skal gøre resultatet af læsningen af det her lovforslag om dansk tilslutning til Amsterdamtraktaten op, kan man jo konstatere, at hovedelementerne er, at forstadierne til EU-hæren, den fælles forsvarspolitik, nu fremrykkes, at opbygningen af et EU-udenrigsministerium for en fælles udenrigspolitik nu startes – i det små ganske vist, men den startes altså – og at grundstenen til det forbundspoliti efter amerikansk forbillede, altså FBI, som kansler Kohl hele tiden så brændende har ønsket, nu lægges.

Det er hovedelementerne, ikke fuldt udfoldet i denne omgang, men man tager et skridt, hver gang der kommer en ny traktat, og endemålet er altså Vesteuropas forenede kapitalistiske stater.

Der er altså ikke meget godt at sige om dette lovforslag. Og hertil vil jeg føje, at jeg har sjældent læst så farvede og tendentiøse, jeg vil nærmest sige usaglige politiske bemærkninger til et lovforslag. Det er ikke en nøgtern analyse af